

De Leeuw uit de stam van Juda

Openbaring 5:5

Het wordt Johannes, 'de discipel die Jezus liefhad', toegestaan om een blik in de hemel te werpen tijdens zijn visioen over de 'openbaring van Jezus Christus'. Allereerst ziet hij zijn Heer – tegen Wiens borst hij vroeger vol vertrouwen had gelegen (Joh. 13:25) – in Zijn rechterlijke heerlijkheid (Openb. 1:12-16): een groter contrast is niet mogelijk. De beschrijving in het eerste hoofdstuk heeft als hoogtepunt de beschrijving van het gezicht van Christus, dat 'was zoals de zon schijnt in haar kracht' (vers 16). Als Johannes dit ziet, valt hij letterlijk neer op de grond. Maar de Heer laat zien dat Hij nog steeds Dezelfde is, door Zijn rechterhand op hem te leggen en te zeggen: 'Vreest niet'; net zoals bij de verheerlijking op de berg (Mat. 17:6-7).

Maar deze wonderlijke gebeurtenis is niet de enige in het Boek Openbaring, dat vol staat met contrasten. Nadat hij de brieven aan de zeven gemeenten heeft geschreven, wat we ook wel de profetische geschiedenis van de Kerk noemen, ontvangt Johannes de uitnodiging: 'Kom hier op' (Openb. 4:1). Wanneer hij in 'geestvervoering' raakt, ontvangt hij een indrukwekkend visioen over de troon van God en over Degene Die op de troon zit, omgeven door hemelse hoogwaardigheidsbekleders. In de rechterhand van Degene Die op de troon zit, ziet Johannes 'een boek, van binnen en van buiten beschreven' (Openb. 5:1). Dit boek is verzegeld met zeven zegels en een sterke engel roept met luide stem: 'Wie is waardig het boek te openen en zijn zegels te verbreken?' (vers 2). 'Maar niemand in de hemel, noch op de aarde, noch onder de aarde kon het boek openen of het bezien' (vers 3). De vraag 'Wie..?' en het antwoord 'niemand' laat zien dat er wordt gezocht naar *de persoon* die het boek kan openen en niet naar de kracht van God, voor Wie immers alles mogelijk is (Job 42:2).

Johannes barst in tranen uit: 'En ik weende zeer, omdat niemand waardig bevonden was het boek te openen of het te bezien' (vers 4). Let op de woorden 'waardig bevonden was'. De uitvoerder van Gods plannen moet niet alleen machtig zijn of de *capaciteiten* hebben om het boek te openen, maar hij moet het als *persoon* ook 'waard' zijn.

Een diep gevoel van radeloosheid en onmacht over het menselijke ras veroorzaakt de tranen van Johannes. Of misschien hadden zijn tranen een meer verheven reden; namelijk het gevoel van vernedering dat er onder alle schepsels geen mens is die deze vraag van God kan uitvoeren, en ook niet onder de engelen, die niet hebben gezondigd. Maar Johannes wordt getroost. Eén van de ouderlingen zegt tegen hem: 'Ween niet. Zie, *de Leeuw uit de stam van Juda*, de Wortel van David, heeft overwonnen om het boek en zijn zeven zegels te openen' (vers 5). Het is niet een engel die hem deze troost geeft, maar één van de oudsten, één van de hemelse heiligen – dus iemand die gelijk is aan hem. Een ontroerend detail!

Zoals heel vaak voorkomt in het Boek Openbaring, is dit vers een verwijzing naar het Oude Testament. De vermelding van de leeuw brengt ons terug naar de zegen van Jakob aan Juda (Gen. 49:9-10). Deze profetie is allereerst vervuld in David. Maar het kondigt ook de komst van een toekomstige Persoon aan, Die de profetie volledig zal vervullen. Hij is het over Wie hier wordt gesproken. Hij heeft 'overwonnen' als 'de Leeuw'. Daarom is Hij het 'waard' om het boek te openen. Hij is het niet 'waard' omdat Hij Christus is, de Zoon van God, maar omdat Hij de overwinning heeft behaald.

Nu verschijnt 'de Leeuw' voor ons. En wat zien we? Een Lam dat eruit ziet alsof het geslacht is (en dat was Hij ook!). Hij is niet begraven als dode, maar Hij *staat*. Hij draagt nog de tekenen van Zijn offer. Verder heeft Hij zeven horens en zeven ogen, wat het bovennatuurlijke karakter van dit visioen benadrukt. Er wordt ons niet verteld of Johannes verbaasd was; het gaat nu niet om zijn gevoelens. Als trouw werktuig van de Heilige Geest schrijft hij op wat hij heeft gezien. Verschillende keren lezen we de woorden: 'ik zag' of 'ik hoorde'.

Het werk van een 'Leeuw', uitgevoerd door een 'Lam'! Dat is 'Gods wijsheid in verborgenheid, de bedekte[wijsheid] die God vóór alle eeuwen bestemd heeft tot onze heerlijkheid'. Zo verwoordt de apostel Paulus dat in een andere context (1 Kor. 2:7). De wijzen van deze wereld kunnen deze wijsheid niet begrijpen, en wij ook niet!

'Ik heb de wereld overwonnen', zei de Heer tegen Zijn discipelen voordat Hij aan het kruis hing (Joh. 16:33). En toch werd Hij daarna 'gekruisigd in zwakheid' (2 Kor. 13:4). Deze woorden geven niet aan dat Hij een zwak moment had, maar dat Hij afstand deed van Zijn eigen wil. Zijn offer was de uiteindelijke verwezenlijking van de verklaring van de Heer Jezus: 'Moge Uw wil geschieden'.

Had de Heer niet tegen Paulus gezegd: 'Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht'? Paulus had het goed begrepen; hij wilde dat de kracht van Christus in hem zou wonen, in hem zou blijven (2 Kor. 12:9), en niet alleen 'in hem' zou zijn, want dan zou deze kracht weer bij hem weg kunnen gaan.

Laten we ten slotte de aanbidders in Openbaring 5 bekijken. Het spontane 'U...' in vers 9 en 10 in het 'nieuwe lied', gezongen door de vier levende wezens en alle hemelse heiligen, is het mooiste en het meest kostbare in het lied. Ze hebben het niet nodig om uit te leggen over Wie ze zingen, zoals de engelen in vers 11 en de andere schepsels in vers 13. Zij zeggen simpelweg 'U'. Ze weten ook waarom Hij het 'waard' is om de plannen van God uit te voeren: '... *want* U bent geslacht en hebt ons voor God gekocht met Uw bloed, uit elke stam, taal, volk en natie' (v9).

Zo mogen we vandaag de dag al spreken. En zo zullen we spreken wanneer we in de hemel om Hem heen zullen staan.

E.E. Hücking